

Bogdan Biela

XXIX Kongregacja Odpowiedzialnych Ruchu Światło-Życie (Jasna Góra 27 II – 1 III 2004 r.)

Śląskie Studia Historyczno-Teologiczne 37/2, 286-287

2004

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Ks. BOGDAN BIELA

XXIX Kongregacja Odpowiedzialnych Ruchu Światło-Życie (Jasna Góra 27 II – 1 III 2004 r.)

Jak co roku, w ostatni weekend lutego odbyło się na Jasnej Górze z udziałem ok. 800 uczestników spotkanie przedstawicieli wszystkich środowisk Ruchu Światło-Życie na XXIX Kongregacji Odpowiedzialnych. Tym razem zostało podjęte zagadnienie „diakonii”, jako logiczne następstwo tematów poprzednich kongregacji, podejmujących problematykę kroków ku dojrzałości chrześcijańskiej. Z jednej strony bowiem podjęcie diakonii jest zwieńczeniem formacji w Ruchu Światło-Życie i jest przez nią zakładane jako świadectwo dojrzałej wiary tych, którzy ją podejmują. Z drugiej strony podjęcie diakonii niczego nie kończy, a wręcz zakłada i domaga się formacji permanentnej. Można ją bowiem owocnie pełnić, trwając w zjednoczeniu z Chrystusem, które ma ostatecznie prowadzić do odwzorowania postawy Chrystusa Sługi, „który nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz aby służyć i dać swoje życie” (Mt 20,28).

Dla zgłębienia tego zagadnienia prelegenci sięgnęli do Biblii (ks. Mirosław Kiedzik: „Charyzmat diakonii – dar służby”), do nauczania założyciela Ruchu Światło-Życie i do faktów z jego życia (ks. Roman Litwińczuk: „Diakonia na wzór Chrystusa Sługi w nauczaniu Sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego i w procesie formacyjnym Ruchu”; Irena Chłopkowska: „Paschalny wymiar diakonii Ojca Franciszka”) oraz do wskazań współczesnego Kościoła (abp Józef Michalik: „Służyć Ewangelii nadziei – inspiracje dla Ruchu Światło-Życie w *Ecclesia in Europa*).

Założyciel Ruchu Światło-Życie był przekonany, że każdy chrześcijanin, a tym bardziej członek Ruchu, musi pojąć swoje życie jako diakonię dla budowania wspólnoty Kościoła. Ostatecznie nasze życie dopiero wtedy będzie miało pełny sens i pełną wartość, kiedy zrozumiemy, że musi ono stać się służbą dla wypełnienia odwiecznego planu Ojca, dla budowania od wieków przez Boga zamierzonej wspólnoty ludzi z Bogiem i między sobą. To jedyna sprawa, dla której warto żyć i której trzeba służyć, przekonywał swoim nauczaniem i życiem ks. Blachnicki. Owa służba wiąże się z pojęciem charyzmatu, który jest dany każdemu nie tyle dla osobistego uświęcenia, ale dla wspólnoty. Każdy więc ma jakąś szczególną cechę charakteru, jakieś uzdolnienie, jakiś dar, którym może służyć budowaniu jedności wspólnoty. Dlatego też każdy musi odkryć swój charyzmat i musi go aktualizować w konkretnej lokalnej wspólnotcie. „Jeżeli odkrywamy w ten sposób swoje miejsce w Kościele, innego wymiaru, innej głębi i sensu nabierze całe nasze życie i wtedy wiele będzie w naszym życiu radości wynikającej z przekonania o wartości, o sensie naszych wysiłków. Nieraz nas to gnębi, że nie widzimy tego miejsca, nie pojmujemy swojej roli, czujemy się niepotrzebni. Tymczasem we wspólnotcie Kościoła nie ma komórek niepotrzebnych. Wszyscy jesteśmy potrzebni, aby objawić światu pełnię, całe bogactwo Bożego planu zbawienia, pełne

bogactwo i wspaniałe piękno Kościoła; ono się może objawić nie przez jednostkę, choćby najzdolniejszą, ale może się objawić tylko przez wielość darów aktualizowanych we wspólnocie braterskiej” (ks. F. Blachnicki). Trzeba jednakże zaznaczyć, jak to podkreślał sługa Boży, że „Kościół ciągle ponosi wielkie szkody, dlatego że ci, którzy mają odpowiedzialność za wspólnoty Kościoła, chcieliby wszystko zrobić sami, nikomu nie chcą ufać, nikomu nie chcą przekazać części odpowiedzialności, ale wszystko chcą koncentrować w swoim ręku i wskutek tego nie mogą wszystkiego opanować, wskutek tego nie mogą zdobyć zaufania tych, którzy wraz z nim mają budować wspólnotę. To jest prawdziwa tragedia życia Kościoła, która udaremnia prawdziwe życie, prawdziwy rozwój wspólnoty chrześcijańskiej”. W kontekście tych słów szczególne znaczenie posiada adhortacja apostolska Jana Pawła II *Ecclesia in Europa* z 28 VI 2003 r., która jest jednym wielkim apelem, aby chrześcijanie kontynentu europejskiego żyli czynną miłością i służyli Ewangelii nadziei.

Uzupełnieniu i pogłębieniu tematu Kongregacji służyły także różnorakie formy nabożeństw i spotkań, praca w grupach nad *Dekalogiem* diakonii oraz świadectwa diakonii podejmowanych przez Ruch. Uwieńczeniem XXIX Kongregacji Odpowiedzialnych było przyjęcie deklaracji pt. *Ruch Światło-Życie wobec aktualnych zjawisk społecznych*. Deklaracja ta, w związku z bliską perspektywą wejścia Polski do Unii Europejskiej, a także wobec wielu poważnych problemów obecnych w życiu społecznym naszego kraju, wezwała do rachunku sumienia oraz do podjęcia konkretnych działań. W związku z tym przypomniła ona słowa ks. Blachnickiego: „Największy grzech nas, chrześcijan, katolików, członków wspólnoty Kościoła to ten, że każdy z nas zamyka się w swoim małym świecie, wyłącza ze swojej świadomości sprawy dobra ogólnego, sprawy braci, Kościoła, narodu i myśli: niech się inni o to martwią”. Dlatego też uczestnicy Kongregacji wezwali najpierw samych siebie oraz wszystkie wspólnoty Ruchu do porzucenia bierności oraz do aktywnej obecności w polskim i europejskim życiu społeczno-politycznym.